BESLUT MEDDELAT AV FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ORDFÖRANDE PÅ FÖRSTA AVDELNINGEN I UTÖKAD SAMMANSÄTTNING

den 20 januari 1995 *

I mål T-124/93,

Georg Werner, Niddatal (Förbundsrepubliken Tyskland), företrädd av Volker Zuleger, advokat i Niddatal, med delgivningsadress i Luxemburg hos advokatbyrån Roger Nothar, 17, Bd Royal,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av Dierk Booß, juridisk rådgivare, i egenskap av ombud, biträdd av Hans-Jürgen Rabe, advokat i Hamburg, med delgivningsadress i Luxemburg hos Georgios Kremlis, vid rättstjänsten, Centre Wagner, Kirchberg,

svarande,

angående ersättning enligt artiklarna 178 och 215 andra stycket i EEG-fördraget för den skada som sökanden anser sig ha lidit genom tillämpningen av rådets för-

* Rättegångsspråk: tyska.

ordning (EEG) nr 857/84 av den 31 mars 1984 om allmänna tillämpningsföreskrifter för den avgift som avses i artikel 5c i förordning (EEG) nr 804/68 inom sektorn för mjölk- och mjölkprodukter (EGT nr L 90, s. 13),

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ORDFÖRANDE PÅ FÖRSTA AVDELNINGEN I UTÖKAD SAMMANSÄTTNING

följande

Beslut

1 Genom ansökan inkommen till domstolens kansli den 7 september 1990 har sökanden i enlighet med artiklarna 178 och 215 andra stycket i EEG-fördraget yrkat ersättning av kommissionen på grund av skada som uppkommit genom tillämpning av rådets förordning (EEG) nr 857/84 av den 31 mars 1984 om allmänna tillämpningsföreskrifter för den avgift som avses i artikel 5c i förordning (EEG) nr 804/68 inom sektorn för mjölk- och mjölkprodukter (EGT nr L 90, s. 13), såtillvida att denna förordning inte innehöll någon bestämmelse om tilldelning av en representativ referenskvantitet till de producenter som, i enlighet med rådets förordning (EEG) nr 1078/77 av den 17 maj 1977 angående införandet av en premiereglering för icke-marknadsföring av mjölk- och mjölkprodukter och en omändring av mjölkkobesättningen (EGT nr L 131, s. 1), hade förpliktat sig att under en begränsad period inte producera någon mjölk.

2 Genom beslut av domstolens ordförande har rättegången vilandeförklarats till dess att dom avkunnats i de förenade målen C-104/89 (Mulder m.fl. mot rådet och

kommissionen) och C-37/90 (Heinemann mot rådet och kommissionen). Genom domstolens beslut av den 27 september 1993 har målet hänskjutits till förstainstansrätten.

3 Genom skrivelse som inkommit till förstainstansrättens kansli den 21 oktober 1994 har sökanden, som under tiden har accepterat det erbjudande om ersättning som erbjudits honom i enlighet med rådets förordning (EEG) nr 2187/93 av den 22 juli 1993 angående erbjudande om ersättning till särskilda producenter av mjölk- eller mjölkprodukter som tillfälligtvis varit hindrade att utöva sin verksamhet (EGT nr L 196, s. 6, nedan kallad "förordning nr 2187/93"), återkallat sin talan och yrkat att svaranden skall dömas att bära rättegångskostnaderna.

4 Kommissionen har inte framfört någon invändning gentemot återkallandet av talan och yrkar, enligt artikel 87.5 första stycket första meningen i rättegångsreglerna, att sökanden skall åläggas att bära rättegångskostnaderna. Kommissionen har motiverat detta med att det inte är berättigat att ålägga den att betala rättegångskostnaderna på grund av dess uppträdande, därför att det måste ha stått klart för sökanden att om sökanden i pilotfallet "Mulder und Heinemann" skulle vunnit målet, så skulle han fått ersättning även utan skadeståndstalan, och kommissionen skulle ha underlåtit att göra gällande preskription om sökanden så begärt. Dessutom är det ersättningsbelopp som sökanden erhållit på grund av förordning nr 2187/93 avsevärt lägre än det belopp han yrkat enligt ansökan. Vidare har sökanden i enlighet med kommissionens förordning (EEG) nr 2648/93 av den 28 september 1993 med tillämpningsföreskrifter beträffande förordning (EEG) nr 2187/93 (EGT nr L 243, s. 1) redan erhållit ett belopp på 500 ecu som ersättning för juridiskt biträde, genom vilket även ersättning har lämnats för rättegångskostnader enligt artikel 87.5 första stycket andra meningen rättegångsreglerna, för det juridiska biträdets uppträdande inför rätten. Slutligen har sökanden, genom att anta erbjudandet om ersättning enligt artikel 14 tredje stycket i förordning (EEG) nr 2187/93 avsagt sig ytterligare anspråk, inberäknat de kostnader för juridiskt biträde som överstiger schablonbeloppet på 500 ecu.

5 Enligt artikel 87.5 första stycket första meningen i rättegångsreglerna skall den part som lägger ned eller återkallar sin talan åläggas att bära kostnaderna, om så yrkas av den andra parten. Kostnaderna kan emellertid, enligt bestämmelsens andra mening, på begäran av den part som lägger ned eller återkallar sin talan, åläggas den andra parten, om det på grund av dennes uppträdande anses skäligt.

6 Beträffande detta kan till en början fastslås att genom det erbjudande om ersättning som enligt förordning (EEG) nr 2187/93 presenterats sökanden efter det att talan väckts, erkändes sökandens skadeståndsanspråk gentemot gemenskapen såsom berättigat. Därav följer att sökanden principiellt hade grund att väcka talan.

7 Sökanden väckte talan före den 5 augusti 1992, det vill säga vid en tidpunkt då rådet och kommissionen ännu inte erkänt sitt ansvar genom att offentliggöra meddelandet av den 5 augusti 1992 (EGT nr C 198, s. 4) samt, med hänsyn till en planerad total reglering, underlåtit att göra gällande preskription. Det stod vid denna tidpunkt ännu inte klart för sökanden vilken hållning kommissionen skulle inta gentemot andra personer med anspråk på ersättning. Eftersom det i artikel 178 i EG-fördraget inte föreskrivs något förvaltningsförfarande före det att talan väcks, kan inte sökanden klandras för att han inte till att börja med, på utomrättslig väg, begärt att kommissionen skulle underlåta att göra gällande preskription. Det ankom på kommissionen att vidta de åtgärder som var nödvändiga för att skapa rättslig klarhet för de skadelidande och undanröja anledning att väcka talan, såsom rådet och kommissionen genom meddelandet av den 5 augusti 1992 och förordning (EEG) nr 2187/93 senare verkligen också gjorde.

8 Dessutom skall det påpekas att storleken på det ersättningsbelopp som sökanden senare accepterat inte är avgörande i detta sammanhang. Snarare är det utslagsgivande för kostnadsbeslutet att talan i huvudsak har visat sig vara berättigad. Det föreligger ingen orsak, under de givna omständigheterna, till en kostnadsfördelning, i händelse av att sökanden förlorar på en eller flera punkter, såsom enligt arti-

kel 87.3 i rättegångsreglerna skulle vara möjligt, därför att inga ytterligare kostnader och ingen ytterligare arbetsinsats har uppkommit genom att ett högre skadeståndsbelopp har gjorts gällande i målet.

9 Såvitt kommissionen vidare åberopar det belopp på 500 ecu som i enlighet med förordning (EEG) nr 2648/93 av den 28 september 1993 betalats för advokatarvode, kan det fastslås att förstainstansrättens kostnadsbeslut i händelse av att en part återkallar sin talan uteslutande skall fattas med tillämpning av föreskrifterna i rättegångsreglerna och i synnerhet artikel 87.5. Andra rättsföreskrifter påverkar inte kostnadsfördelningen. I synnerhet är en överenskommelse mellan parterna angående rättegångskostnaderna, i enlighet med artikel 87.5 andra stycket, endast relevant när parterna uttryckligen bekräftar denna inför förstainstansrätten i den förklaring som de avger i samband med återkallande av talan. Det ankommer inte på förstainstansrätten att inom ramen för ett kostnadsbeslut enligt artikel 87.5 undersöka om andra överenskommelser beträffande rättegångskostnaderna, oberoende av denna förklaring, möjligen har träffats mellan parterna.

10 I detta sammanhang skall det slutligen påpekas att genom det beslut beträffande kostnaderna som fattas i enlighet med artikel 87 i rättegångsreglerna avgörs endast frågan hur kostnaderna skall fördelas och inte storleken på de kostnader som kan ersättas. Den senare frågan avgörs, i händelse av tvist, i förfarande i enlighet med artikel 92.1 i rättegångsreglerna. I ett sådant förfarande skall en gemenskapsrättsdomare enligt fast praxis (jfr domstolens beslut av den 26 november 1985, Leeuwarder Papierwarenfabriek mot kommissionen, mål 318/82, Rec. s. 3727, liksom förstainstansrättens beslut av den 25 februari 1992, Tagaras mot domstolen, T-18/89 och T-24/89, Rec. s.II-153, och av den 5 juli 1993, Meskens mot parlamentet, T-84/91, Rec. s.II-757), inte fastställa det arvode som parterna är skyldiga sina rättsbiträden, utan bestämma det belopp som för ersättning av detta arvode kan krävas av den part som har ålagts att bära kostnaderna. Därvid behöver förstainstansrätten varken ta hänsyn till nationella arvodestaxor för advokater eller till ett eventuellt avtal om arvode mellan ifrågavarande part och dess ombud. Inom ramen för den fria prövningen av det enskilda fallets alla omständigheter — som enligt praxis används vid tvist inom förfarandet enligt artikel 92.1 — skall också prövas

om sökanden redan erhållit ersättning från annat håll för juridisk verksamhet, som varit föremål för ett beslut beträffande kostnader i enlighet med artikel 87.5, och om och i så fall i vilken utsträckning man i det konkreta fallet undantagsvis — utöver det sedvanliga arbete som en advokat har i samband med att ett ersättningsanspråk av ifrågavarande slag görs gällande, som redan ersatts med 500 ecu — bör godkänna ytterligare betydande arbete som sökandens ombud har haft för att författa ansökan och företräda denne inför rätten.

11 Av ovanstående följer att de invändningar kommissionen anfört mot att den åläggs att bära kostnaderna är ogrundade och att det med beaktande av omständigheterna i målet är berättigat, på grund av kommissionens uppträdande, att enligt artikel 87.5 första stycket andra meningen i rättegångsreglerna ålägga kommissionen att bära rättegångskostnaderna.

På dessa grunder fattar

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ORDFÖRANDE PÅ FÖRSTA AVDELNINGEN I UTÖKAD SAMMANSÄTTNING

följande beslut:

1) Mål T-124/93 avskrivs.

2) Kommissionen åläggs att ersätta rättegångskostnaderna.

Luxemburg den 20 januari 1995.

H. Jung
Justitiesekreterare

J.L. Cruz Vilaça
Ordförande